

‘Aan de rand’

‘Dank dat ik je patiënte mocht zijn. Ik hoop dat ik iets heb kunnen betekenen voor toekomstige patiënten’.

Ik keek haar aan. Ze zat voor me, zoals ze altijd voor me zat. Weggestopte blonde lokken, wit gelaat en ingevallen blauwe ogen. De woorden sprak ze langzaam maar weloverwogen en duidelijk uit. Met elk uitgesproken woord, vielen er meer woorden weg in mijn hoofd. Dit was niet de bedoeling. Ik verschoof mijn stoel en trok mijn jurk recht.

Mijn ogen gingen iedereen langs en landden weer op haar verschijning. Ze keek strak langs iedereen. De aandacht die wij hadden voor haar verhaal leek haar nauwelijks iets te doen. Waar een willekeurige voorbijganger een lege, levenloze en verslagen vrouw zag, zag ik nu een krachtige vrouw die regie nam.

Jij koos weloverwogen voor de dood. De meest elementaire en onomkeerbare beslissing die je op dat moment maar kon maken.

Je was uitgesproken en keek me hoopvol aan. Mijn gedachten haperden. Mensen beseffen vaak niet dat je in de psychiatrie zorg verleent aan de rand. Van regulier naar experimenteel. Van strijdend leven naar vreedzaam sterven. Van dokters die bepalen naar dokters die volgen.

We keken elkaar aan. Dat de kamer vol zat, leek aan ons beiden voorbij te gaan. Ik bedankte je.

Ik bedankte je voor je moed en je kracht om door te gaan tot de rand.

Ik bedankte je voor het feit dat ik je dokter mocht zijn.

Jij leerde mij als dokter mijn grenzen. Je leerde mij, dat niets doen soms ook een optie is. Je leerde me waar mijn vak om draait, namelijk om jou.

Je wilde nog iets betekenen voor andere patiënten. Dat doe je.

Ik draag je bij me zo lang mijn carrière mag duren.